

РЕШЕНИЕ

№ 2260

гр. София, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 28.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11789** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Ю. Челеби /YUNUS CELEBI/ –гражданин на Република Турция с паспорт № Р Т. S 20836445, изд. Р Турция с персонален № 15917870806, чрез адв.М. Н. - [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0438-000167/28.10.2023г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б.“Б“ от ЗДвП, издадена от старши полицаи към РУ 03 – П. към ОДМВР - П.- В. Е. Д..

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. На жалбоподателя не е предоставена възможност да направи възражения по така констатираните с АУАН административни нарушения. В оспореният акт не са изложени мотиви, липсва описание на установените фактически обстоятелства. Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.Н., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът –старши полицаи в 03 РУ - ОДМВР П. – В. Е. Д., редовно призован, не се явява и не се представлява. С изпращане на административната преписка е изразил писмено становище за неоснователност на жалбата

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 28.10.2023г., в [населено място] около 02:20 часа, жалбоподателят Ю. Челеби управлявал лек автомобил М. Е 200 с рег. № 59УС161 /Турция/ по [улица], където е спрял за проверка от органите на ОДМВР –П.. Извършена му е проверка за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер - Алкотест 7510 с фабр. № ARDM 0247 в 02,24 ч. с проба № 03870. Издаден е Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 694908 от 28.10.2023 г. В него е отразено, че е издаден талон за медицинско изследване с 8 бр. стикери и че нарушителят представя турско СУМПС. Описаното е квалифицирано като нарушение по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП, а именно управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 до 1,2 на хиляда, включително. Констатирано е, че жалбоподателят предоставя свидетелство за управление на МПС, издадено от Република Турция.

АУАН е послужил като основание за издаване на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0438-000167/28.10.2023г., издадена от В. Е. Д. - старши полицай към ОДМВР-П., РУ 03 П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на Ю. Челеби, [дата на раждане] в Турция с чуждестранно СУМПС с № 436 е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

По делото като писмени доказателства са приети Акт за установяване на административно нарушение, Наказателно постановление, талон за медицинско изследване, заповеди на Директора на ОДМВР-П..

Жалбоподателят не представя доказателства в съдебното производство, въпреки предоставената му възможност от съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните

административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед №317з-3162/15.04.2022г. на Директора на ОДМВР-П., е оправомощил длъжностни лица –държавни служители от ОДМВР-П. да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171 т.1, т.2 т.2а, т.4, т.5 б“а“, т.6 и т.7 от ЗДВП, като включително в т.П за издаване на ЗППАМ по отношение на лица, които нямат постоянен адрес на територията на Република Българи, такива заповеди могат да бъдат издавани от РУ и сектор „Пътна полиция“ от лица на длъжност не по –ниска от изпълнителска, както и от полицейски инспектори, изпълняващи служебните си задължения по график.

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Възражения в жалбата, относно компетентността на органа не са въведени .

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт: Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДВП/ в приложимата му редакция/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл.5 ал.3т.1 пр.1 от Закона за движение по пътищата – управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително.

От доказателствата по делото, по несъмнен начин и безспорно се установява, че на 28.10.2023г. жалбоподателят Ю. Челеби е управлявал моторно превозно средство, което е спряно за проверка, в хода на която същият е проверен с техническо средство Дрегер - Алкотест 7510 с фабр. № ARDM 0247 в 02,24 ч. Видно от приетата като писмено доказателство разпечатка от проба № 03870, взета в 02,24ч часа, резултатът е наличие на алкохол 0,86 на хиляда в издишания въздух. Въпреки, издаденият талон за медицинско изследване № 128159, от жалбоподателя не са предоставени в съответното медицинско заведение биологични проби за установяване на

концентрация на алкохол в кръвта.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Отделно от това, съдът кредитира и приетите писмени доказателства, а именно Наказателно постановление №23-1030-005387/28.10.2023г.

Жалбоподателят, не ангажира доказателства въз основа на които би могъл да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и обстоятелството, че е отказал да бъде проверен с техническо средство и да се яви за медицинско изследване.

Жалбоподателят е имал възможност да направи възражения при съставянето на АУАН, както и да представи допълнителни обяснения и възражения в 3-дневен срок от съставянето на акта. Такива възражения във връзка с управление на автомобила, не са направени от жалбоподателя. Не е ангажирал и доказателства в съдебното производство, въпреки предоставената му възможност. Предвид това, неоснователни са твърденията му в жалбата, че му е нарушено правото да ангажира доказателства и да представи възражения.

Твърденията му, че установената фактическа обстановка не отговаря на истината са необосновани.

Съдът, намира че в оспорената заповед се съдържат подробно посочени фактически основания, като конкретно и детайлно са посочени установените обстоятелства, във връзка с извършеното от жалбоподателя нарушение на Закона за движение по пътищата.

Мярката е наложена за максимално посочения в чл.171,т.1 б.“б“ от ЗДвП срок от 18 месеца, който се явява и законосъобразен с оглед множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, посочени в справката картон на водача. Предвид това, съдът намира, че е спазен и принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. Челеби /YUNUS CELEBI/ –гражданин на Република Турция с паспорт № Р Т. S 20836445, изд. Р Турция с персонален № 15917870806, чрез адв.М. Н. - [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0438-000167/28.10.2023г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б.“Б“ от ЗДвП, издадена от старши полицаи към РУ 03 – П. към ОДМВР - П.- В. Е. Д., с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на YUNUS CELEBI е наложена принудителна административна мярка –

временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: